

κατηγορίας, ὅτι ἦτον ἀδιάφορος θεατὴς τῶν Ἰταλικῶν καὶ τῶν Ἑλληνικῶν πραγμάτων. Εἰς πολλὰς τῶν ποιήσεών του ἀντρεῖ μετὰ φλογεροῦ πάθους τὴν Ζάκυνθον. Ἐν τῶν ἁσμάτων αὐτοῦ, ἴσως τὸ τελευταῖον ἰδοῦ πῶς ἀρχεται·

*Nè piu mai toccherò le sacre sponde
Ove il mio corpo fanciulletto giacque,
Zacinto mia, ei.*

α Δὲν θέλω πατήσῃ ποτὲ, φίλη Ζάκυνθος, τὰς ἐσ-
ρὰς ὀχθας σου, ὅπου νήπιον ἀνετράφην κτ.
Περαινεται δὲ οὕτω·

*Tu non altro che il canto avrai del figlio
O materna mia terra ; a noi prescisse
Il fato illacrimata sepoltura.*

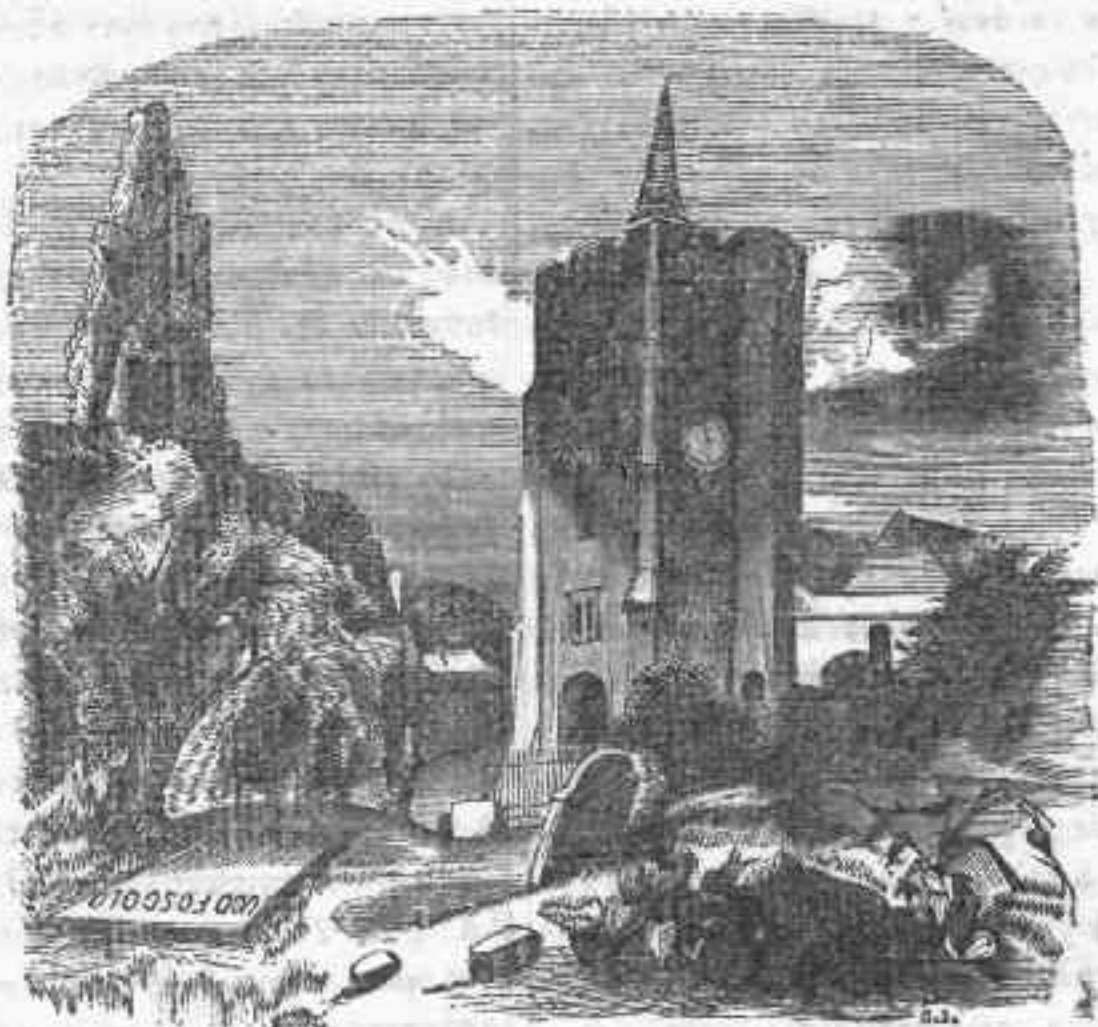
ε Οὐδὲν ἄλλο θέλεις ἔχει ἐκ τοῦ υἱοῦ σου, ὦ γῆ!

Σὲ παρακαλῶ, καὶ ἡ παράκλησίς μου ἔστω θερμότης, μὴ εἰπῇς εἰς ἄνθρωπον ζῶντα, οὔτε εἰς ἄνδρα, οὔτε εἰς γυναῖκα, ὅτι πάσχω, ἢ ὅτι ἔχω ἀνάγκην συνδρομῆς. Τὴν εὐχὴν ταύτην σοὶ ἐκφράζω, διότι ἤκουσά τι περὶ τῆς Μῆς Φλωριάν.

Ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς σου ἄλλως πράττουσα ἠθέλην ἐπιφέρει σκληρὰν πληγὴν εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ ἐπαυξήσῃ τὰ ψυχικά μου παθήματα καὶ τὴν σωματικὴν ἀσθενείαν μου. Ἰγίαινε. Ἐὖν δύνασαι νὰ ἔλθῃς, τὴν Κυριακὴν σὲ περιμένω. Σὲ ἀσπάζομαι ἐκ καρδίας.

3. Αὐγούστου 1827, τούτέστι 22 Ἰουλίου. π

Καὶ ἄρτων ἐπιδεῖς ἀπέθανεν ὁ Φάσκολος, ἐνῶ παλαιὰ ὀρχήστρικα διατῶνται εἰς μέγαρον μεγαλοπρεπὴ καὶ πλούσια! Ἐν μάρμαρον εἶναι ὁ πεπρωμένος τῆς μεγαλοφυΐας πλούτος.

Ὁ τάφος τοῦ Φασκόλου.

τῆς μητρός μου, ἢ μόνον τὰ ἅσματα. Ἡ εἰμαρμένη ὤρισεν εἰς ἐμὲ κηδεῖαν ἀδάκρυτον.

Ἀπέθανε πλήρης δόξης καὶ ἄξιος αὐτῆς τὴν 10 Ὀκτωβρίου 1827. Ἰδοῦ ἡ τελευταία τῶν περισωθισῶν ἐπιστολῶν του, γεγραμμένη πρὸς τὸν κληρικὸν Ριέγον.

Φίλων φίλτατε!

Ἐπίμοχθος εἶναι δι' ἐμὲ ἡ γραφὴς, καὶ μ' ὅλον τοῦτο τῆς εὐγνωμοσύνης τὸ αἶσθημα μοῦ παρέχει τὴν δύναμιν ὅπως σοὶ γράψω εὐχαριστῶν σε καὶ διὰ τὴν ἐπιστολήν καὶ διὰ τὰ δῶρα. Ἐλαβον σήμερον τοὺς ἄρτους, τὰ βιβλία, τὰς ἐφημερίδας, πᾶν ὅ,τι μοὶ ἔστειλεις, ἀλλὰ σὲ παρακαλῶ, μὴ μοι ἀποστείλῃς τι πλέον. Ἐὖν λάβω ἀνάγκην ἢ παραγγελίας ἢ ἄλλου τινός, θέλω σοὶ γράψαι, ἀρκετὰς ἤδη ἔχεις τὰς ἐνοχλήσεις, φροντίζων περὶ τῆς υἰείας μου.

Ὁ ὑδρῶψ προχωρεῖ ταχύτατος, καὶ ὁμοίως ὁ χειρουργὸς λέγει ὅτι δὲν εἶναι ὥριμος ἐτι πρὸς χειρουργίαν.

ΤΥΝΙΣ.

Ἡ κατὰ Στράβωνα Τύνις, τὴν ὁποίαν ὁ Πολύβιος καὶ ὁ Διόδωρος γράφουσι Τύνητα, ἀρσενικῶς καὶ διὰ τοῦ η, ἀποτελεῖ μίαν τῶν κατὰ τὴν βόρειον τῆς Ἀφρικῆς παραλίαν Βερβερικῶν ἐπικρατειῶν, οὕτως ὀνομασθεισῶν, διότι, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ὑπὸ τῶν Ἀράβων κατακτήσεως τῶν χωρῶν ἐκείνων, ἐν τῇ ἐξδόμῃ ἐκατονταετηρίδι, οἱ ἰθαγενεῖς αὐτῶν κάτοικοι ἐκλήθησαν Βερβέροι. Εἶναι δὲ τὸ ἔθνος τοῦτο, τοῦ ὁποῦ ἀπόγονοι εἰσὶν οἱ ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις τοσοῦτον πολυθρύλλητοι καταστάντες Καθύλοι, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἐν τῇ Ῥωμαϊκῇ ἱστορίᾳ πολλάκις μνημονεύμενον ἔθνος τῶν Νομάδων καὶ Μχυριτανῶν. Οἱ Βερβέροι, οἱ λόγῳ μὲν τῆς γλώσσης μετὰ οὐδενὸς ἄλλου ἔθνους, ὥς φαίνεται, συγγενεῦντες, ἦσαν, κατὰ τὴν διαίταν καὶ τὰ ἥθη, ὅμοιοι τῶν Βεδουῶν.